ſcribendum eſt daghes pro coniugationis charactere: vnde ab aliis קָפֵץ, id eſt abrupta, quòd abruptam & non liberam propter daghes, videatur habere pronuntiationem. Ab aliis כָּבֵד, id eſt, grauis, quòd ſemper eius ſecunda litera geſtet daghes in vtero. Et ab aliis, בִּנְיָן הַדָּגוּשׁ, id eſt, coniugatio dagheſſata, denominata eſt.

Porrò eius ſignificatio propriè eſt tranſitiuorum, quæ nuſquam in aliis inueniuntur cõiugationibus. vt, חִקֵּר inueſtigauit. דִּבֵּר loquutus eſt. Complectitur etiam verba, quæ in prima ſunt ~~natura~~ neutra, hîc verò tranſitiua. vt, הָלַךְ ambulauit, הִלֵּךְ deduxit, aut ambulare fecit, Iob. 24. טָמֵא immundus fuit, טִמֵּא polluit, vel polluere fecit, Ezech. 36. Eiuſmodi enim, vt verba quintæ coniugationis, nonnunquam agere altero ſuaſore & authore ſignificant. Ea verò quæ in Cal ſunt actiua, ſi per hanc coniugentur, vehementiorem importabunt actionem. vt, שָׁבַר fregit, שִׁבֵּר confregit, פָּקַד viſitauit, פִּקֵּד bono animo viſitauit.

Sæpenumero quando ſecunda radicis eſt vna gutturalium אַהֲחַע, vel ר, quæ non recipiunt daghes, Daghes characteriſticon coniugationis, ſecundæ alioqui inſcribendum, reiicitur ſub primam thematis literam: & ſic ex hiric primæ thematis & daghes, in præterito fit ∴. vt,

Exemplum:		
Præteritum.		עָבַר
פִּקְּדָה	vel	פִּקֵּד
		פִּקֵּד
פִּקַּדְתָּ		פִּקַּדְתָּ
		פִּקַּדְתִּי
		פִּקְּדוּ
פִּקַּדְתֶּם		פִּקַּדְתֶּם
		פִּקְּדוּ
Pręſens partici.		בֵּינוֹנִי

forte (defectum
plens) nunquam
alicui primæ ſyll
circo præponitu
mæ, in infinitiu
uo, ה affectum h
illud ſit forte, &
aſperitas. In futu
citur ה illud ſem
אֵיתַן, præpoſitæ
literæ, demonſtr
rò prima themat
ר, quæ à daghes
mæ literæ alioqu
ה infinitiui, & im
turi formatiuas,
ghes, fiet ∴ moti
ualet motio mag
paſsiuo verbo מַר
dici, בְּהֵאָמֵר cùm
&c. A nomine
cis (non tamen ſi
Pſal. 106. & ſimil
Coni
Tertia Hebra
digmate, cuius i
latur. Differt à C
hiric, & ſub ע ∴,
רִקַּף perſequutus

JOANNES QUINQUARBOREUS Institutiones in Linguam Hebraicam PARIS, 1559 BERNARD M. R